

LIBRIS

We know
books

Andrei Doboș

PANOȘ

Colecția **pocket** este coordonată de Mihók Tamás.

Corector: Lavinia Mihók

Art direction: Alexandru Daș

Copertă & design layout: Anna Grozavu

Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBOȘ, ANDREI

Panou / Andrei Doboș. – București: ART, 2025

ISBN 978-630-321-834-2

821.135.1

© Grupul Editorial ART, 2025

ART / pocket

- 7 / PANOU
13 / ȚESUT
14 / FUNDAȚIE
15 / IMPROVIZAȚIE STOCASTICĂ
18 / CAP ȘI PIELE
19 / ABSORBITOR
20 / FRAGMENT ȘI BUCATĂ
21 / ÎNTREG SPULBERAT
22 / ARHITECTURI
23 / AARDEHUIS
24 / OSMOZĂ
25 / O STINGERE
26 / EVENIMENT DE RUINARE
27 / EMERGENȚĂ
28 / FLORI DE CAMERĂ
29 / DUȘUL
31 / SOLARPUNK
32 / RONDELUL ZGOMOTULUI ALB
33 / RONDELUL CIUPERCILOR CULESE
34 / ÎN LUMINĂ
35 / PLUTIRE
36 / PLANCTON
37 / CIRCULUS
38 / EU CA EU
39 / COȘMAROCEN
41 / SCURTĂTURI
43 / PEȘTELE DOMNULUI
44 / ELEGIE PE MARTE

PANOU

I
Panoul din fața minții este fără culoare.

Are emisii de textură, întrucât pot

Invoca atingerea colțuroasă.

Este imobil, stabil, concret. Nu mă pot mișca dincolo de el. Îmi blochează accesul. Panoul din fața minții este o limită a spațiului pe care o pot explora. Foarte aproape, dar nu încă intim. Știu, ca prin întuneric, că se află acolo. Orice încercare de a-l evita eșuează. Pe orice scurtătură sau ocolire îmi apare înainte. Dacă vorbesc mult sau puțin, nu dispăre. Face parte din structura realității. În același fel în care melcii poartă cochilii și animalele umane, pereți.

Uneori panoul se luminează. Se aprinde cu imagini vii și sunete plăcute. Devine ecran. Minții îi place să se absoarbă în ecran. Dar aici, fără adâncime, suntem doar noi. Panoul se reînsuflește alb și stins.

Trebuie să rămân cu panoul.

Știu că blochează. Nu știu însă ce.

Poate fi dinspre mine spre exterior sau dinspre exterior spre mine.

Amândouă în același timp. Sau blocajul însuși.

Uneori văd prin panou. Ca prin lumina distorsionată
de un perete gros de sticlă.

Entitățile de plastic. Sunetul curat. Uleiul crud.
Albastrul cerului.

Ar trebui să știu mai bine să nu mă mut de aici,
să nu clipesc.

Nouă ani nemișcat în fața unui panou alb.
Tăcut ca zăpada.

Gândurile îmi seamănă cu zidul gol de cărămidă,
cu mușcătura gerului.

Gândurile îmi intră în combinații de zi cu zi.
Un pic dureroase, un pic sfoase.

Mintea are parte de coliziuni.
Pasul îmi îngheață în aer.
Mă găsesc pus în imposibilitatea de a păși.
Casete verzi. Conuri picurate de somn.
Tinerețea unei semințe care înțelege piatra.

De cincizeci de ori am luat un nou chip.

Treceam prin livezi ca un scâncet.

Aspiram clipa cu tot cu dimineață.

Panoul ardea în capul meu și fructele lui zemoase
îmi astâmpărau setea.

De când au devenit cuvintele mele pentru pământ
atât de grele?

De când sunt noțiuni ca *mămăruță* sau *păianjen*
atât de dificile?

Am stat lângă un om zece ani așteptând să i se întâmple
ceva.

Veneam din creștetul nopții ca o molie,

Panoul ardea în mine de viu. Făcându-se cenușă,
unde voi merge? Sunt doar cristale stinse.

Se afla în mine de atât de mult timp. Aștepta să văd.
Și nici măcar asta nu este adevărat.